

Slutspillet

Krigen er ikke en krig mellem Rusland og Ukraine

For nylig bragte Danmarks Radio en TV-udsendelse, *Den ukrainske skat*, om ”vikingerne”, dvs. danske og svenske handelsmænd, i Østerled i det 9. og 10. århundrede og om et nordisk fyrstedynastis grundlæggelse af det første Rusland, Kiev-Rus. Udsendelsen var både instruktiv og spændende. Men under den pæne overflade gemte sig et politisk budskab, der gjorde den ellers så sobre sag til pseudovidenskab.

Man blev efterladt med det indtryk, at det gamle nordisk-russiske fyrstendømme i Kiev var oprindelsen til det land, der senere er blevet kaldt Ukraine, og som angiveligt fra starten var et vestorienteret nærmest dansk vikerigerige i stil med Normandiet eller Danelagen. Dermed skulle Ukraine være noget helt andet end det tilbagestående, halvasiatiske og aggressive Rusland, som er ude på at erobre det moderne, vestligtsindede Ukraine.

Påstanden er forkert. Selv om det nuværende Ukraine dækker (groft set) samme territorium som Kiev-Rus og har hovedstad i samme by, er der ingen sammenhæng mellem de to. Der gik 6-700 år fra Kiev-rikets fald til det moderne Ukraines opståen i kølvandet på den russiske revolution. Og den påståede ukrainske orientering mod vest gælder kun de vestligste dele af Ukraine, som i 1772 blev indlemmet i det østrigske kejserrige. Da det faldt sammen efter Første Verdenskrig, blev de to dele af landet forenede i den Ukrainske Sovjetrepublik. Men det politiske klima i vest bar fortsat præg af de mange år under østrigsk styre, mens resten af landet var orienteret mod Rusland.

Den igangværende krig i Ukraine er ikke Ruslands (eller Putins) krig, og den er ikke Ukraines krig. Den er NATO's, USA's og EU's krig mod Rusland med Ukraine som leverandør af kanonføde. Der har gentagne gange været skrevet om disse ting her i bladet. Nu er der også kommet en bog om det.

Vejen til krig

Bogen hedder *Slutspil* og forfatteren Uffe Andersen. Den er spækket med fakta og med dokumentation af disse fakta i et noteapparat på ikke mindre end 363 numre, der fylder 30 af de i alt knap 200 sider. Det betyder ikke, at bogen er tør læsning – tværtimod: Den er mere spændende end nogen kriminalroman.

De mange fakta fortæller, hvordan krigen i Ukraine har været forberedt og planlagt i detaljer i tredive år. Hvordan USA og EU har kuppet højreekstreme småpartier fra det vestligste Ukraine til magten i Kiev. Hvordan dette kupstyre forjog landets folkevalgte præsident og sendte sine stormtropper ud for at terrorisere og massakrere dem, der gjorde vrøvl. Hvordan de russere, der udgør en stor del af Ukraines sammensatte befolkning, fik besked på at flytte hjem til Rusland. Hvordan disse befolkningsdele på Krim og i Donbass tog deres land med sig og rev sig løs. Hvordan Kiev-styret med US-amerikansk og EU-ropæisk opbakning og støtte indledte en terrorkrig mod de oprørske regioner. Og hvordan Rusland efter otte års diplomatiske tovtækkerier omsider gjorde, hvad Rusland var nødt til at gøre, og greb ind i denne krig – netop det mål, som ”Vesten” i over tyve år bevidst havde sigtet imod og arbejdet på at nå.

Huller i hukommelsen

Der er faktisk intet af dette, der er nyt. Det har været rigt beskrevet ikke alene i den kommunistiske presse, men i de store ”vestlige” dagblade såvel som i radio og TV. Det er det, der har gjort det muligt for Uffe Andersen at dokumentere sine oplysninger. Alligevel indgår disse fakta ikke i den almindelige bevidsthed om krigen; gennemsnitsdanskeren tror stadig på løgnen om det aggressive Rusland, der overraskende og uprovokeret har overfaldet det fredelige, demokratiske Ukraine, selv om vi alle véd (eller burde vide) bedre. Hvordan kan det være?

Uffe Andersen låner et begreb fra den kendte roman 1984 af George Orwell: *Memoryholing* – bevidst indsættelse af huller i den offentlige hukommelse. Som et eksempel blandt flere nævner han Mette Frederiksens udtalelse til Danmarks Radio den 22. december 2023, at ”de seneste tre årtier var en fredelig parentes i verdenshistorien” modsat tiden efter Ruslands invasion, og han indvender (side 39), at ”der næppe nogensinde tidligere har været tre årtier, der var så krigshærgede og havde så mange civile ofre, og hvor så mange kraftværker, broer, boliger og anden civil infrastruktur [...] blev ødelagt med militære midler” i Jugoslavien, Irak, Syrien, Libyen og mange andre steder. Det er alt sammen ”skrevet ud af historien”.

Orwells bog antages almindeligvis at handle om Sovjetunionen under Stalin, men den foregår i England, og den beskriver den verden, vi i dag lever i.

Er Ukraine-krigen slut?

Ved en langvarig, målrettet indsats er det lykkedes imperialismen at drive en kile ind mellem to tidligere sovjetrepublikker og påføre dem en blodig og ødelæggende krig. Den har officielt varet i tre år, reelt i ti og fra de første planer i mere end tyve år. Spørgsmålet er, om den nu er ved at være forbi.

Det mener Uffe Andersen, og det er derfor, han har kaldt sin bog *Slutspil*. Imperialismens krig mod Rusland er slået fejl, skriver han i sin bog fra sidste år, da kun få kunne se det. Men siden et bestemt møde i det Ovale Værelse i Washington den 28. februar i år kan (næsten?) alle se det.

USA vil ud af krigen og forhandler derfor med Rusland, mens Zelenskij får at vide, at hvis han ikke skynder sig at komme med på vognen, står han snart uden land. Det er situationen. Trump har set det, og Zelenskij er efter skænderiet i det Ovale Værelse også begyndt at se det. Men EU-lederne har ikke set det – ikke endnu. De taler fortsat om ”den russiske trussel” og om at besejre Rusland. Nu vil de sætte ”fredsbevarende” besættelsestropper ind i Ukraine og opruste for 6 billioner kroner. En billion er en million millioner, så 6 billioner er immervæk en slat penge.

EU vil tabe sin krig, som USA har tabt sin, og som både Sverige, Frankrig og Tyskland i hver sit århundrede har tabt deres angrebskrige mod Rusland. Hvor længe vil slutspillet vare, og hvornår hører myrderierne op?